„Ро пер як „Прусское Знамя“ е саме можна сказати в певній мірі і про російську ліберальну пресу, котра отверто називає союз Австрії з Німеччиною „фатальним союзом“ і каже, що коли би не сей союз, то у Росії не було би підстав воювати з Німеччиною. Подібні річи діються і в Німеччині. Хоч там почали війну як сьвяту війну проти царату, але се було брехнею і скоро виявило ся, що головні свої військові сили Німеччина послала не проти Росії, а проти Англії і Франції. Про се не раз уже з огірченем писало ся в німецькій с. д. пресі і про се докладно писав Бернштейн. В пресу не раз попадали звістки і про те, що серед німецької суспілности росте прихильність до Росії і навпаки зростає ненависть до Англії.

З огляду на се нам злаєть ся зовсім безпідставним припущене, що німецько правительство має якісь смертельні наміри відносно Росії і що воно щиро відносить ся до ідеї сотвореня Самостійної України, котра — молода і конституційна — була-би для Німеччини небезпечнійшою на Балканах і в Малій Азії, як і сучасна царська Росія. В кождім разі ми ні про одну отверту заяву німецького правительства (згадаймо заяви Франції і Англії відносно Бельгії або навіть Росії відносно Польщі) про його сімпатії до ідеї Самостійної України досі не чули.

Крім того, що революційна Росія не входить на нашу думку, в пляни Німеччини, кождий безсторонній обсерватор воєнних подій мусить ще признати, що капіталізм вже і мови не може вести про фактичну можність цілковитого розбитя Росії — а тільки в наслідок такого цілковитого розбитя і могла-б евентуально повстати Самостійна Україна силами сучасної австро-німецької армії. По піврічному балянсованю німецько-російських успіхів, по занятю Галичини і Буковини, можність цілковитого розбитя Росії є, думаємо виключеною.

Всім сим хочемо сказати, що коли-би воєнне щастє було на боці австрійської армії, коли би австрійскі війська билися на українській території в Росії, то і тоді рожеві далекосяглі мрії Українців не були-би здійснені. Найбільше чого ми могли-б тоді сподівати ся то се лише — певного поширеня території українських земель. Але взявши під увагу традицийну антиукраїнську політику австрійської держави, її тісний і нерозривний звязок з польськими пануючими клясами, котрі мають на правобережній Україні в своїх руках велику земельну власність, ми не можемо, мовою, вплекати широких надій — 10) Публ... ся успіхом австро-сіх дітий... ської зброї — на основі в її ... зміну положеня Українців в Австрії.

Як би там одначе не було, ми дуже добре розуміємо, що конституційна Австрія становить неоціниме добро для нашого народу в порівнаню до царської Росії. І тому кождий російський Українець мусів би всім серцем співчувати австрійським Українцям, їх оборончій боротьбі проти наїзду царських посіпак.

Але одна річ оборона Галичино і Буковини від царського наїзду, а друга річ стисле поєднане українських визвольних змагань з австрійською імперіялістичною політикою, що власне і завело українських австрійських діячів в нетрі безпідставних мрій і повної залежности від австрійського правительства.

Подібне поєднане українських визвольних змагань з імперіялізмом ми бачимо і в Росії (див. воєнне число „Украинской Жизни“ — про котре в иншій статі). Але тут ми маємо діло з явищем глибоко реакційним і незвичайно шкідливим в його наслідках. Рабство українського міщанства перед австрійською державою є просто жартом в порівняню до рабства українського міщанства в Росії перед правительством царя. Українські міщане, єднаючись з царатом в час, коли відбуває ся страшний національний ґвалт над Галичиною і Буковиною, не тільки беруть на свою душу гріхи Бендасюків, вони окрім того вибивають всяку політичну основу з під будучого відроженя українського народу, вони роблять суспільний злочин, котрому може дорівняти тільки зрадницька політика української старшини в часи занепаду Гетьманщини, в часи зміцненя панованя Москви над Україною.

Ітак укаїнська політика, як в Австрії так і в Росії нерозривно переплела ся з імперіялістичними змаганями обох пануючих над нашою нацією держав. І не дивлячись на те, що обидві сі держави як-би конкурують тепер в средствах фізичного, культурного і політичного плюндрованя нашого народу, то все-ж він — перенятий австрійським патріотизмом в Австрії і російським в Росії, — ні тут ні там не спроміг ся викресати з себе революційного огню, огню справжнього українського патріотизму, щоби запротестувати проти своїх катів!...

Які-ж завданя стоять тепер українсько соціялдемократією? Золоті слова сказав недавно славний Карл Лібкнехт: „Кожда соціялістична партія має ворога у власній країні. З ним вона і повинна боротись. Воля кождої нації може бути тільки її власним ділом.“ В сих коротких, але змістовних словах є відповідь і на питане про наші завданя. Так — „воля кождої нації може бути тільки її власним ділом“ і ми українські соціялдемократи протиставлюємо до патріотично мілітаристичних, збудованих на імперіялізмі програм українських міщанських партій, нашу антівоєнну і демократичну програму боротьби за національні і горожанські права в державах, в котрих живе наш нарід. „Кожда соціялістична партія має ворога в своїй країні, з ним вона і повинна боротись“ і ми українські соціялдемократи Росії повинні всю нашу енергію віддати на боротьбу з царатом і його прихвостнем українським міщанством.

Наш нарід стогне під двома державами. Сучасна війна, коли щасте в ній перейде на бік ворогів Росії, може принести нам найбільше декотре посунене австро-російського кордону на Схід, але все-ж і по такому скінченю війни більшість українського народу лишить ся під царським пануванєм, що і по найліпшому скінченю війни українському народові прийдеть ся, як і перед війною, мати діло з двома державами і насамперед з державою царів, котра ось вже третю сотню років на смерть катує Україну.

Не треба жити ілюзіями, ми мусимо числитись з суворою дійсністю і тому черговою задачею Українців в Росії і насамперед української соціялдемократії повинно бути змаганє зробити все можливе за сучасних обставин, щоби скласти опір переможному і нахабному царатові. Перед чим кождий революційний український робітник, коли він щиро перенятий ненавистю до царату, коли єму дійсно ходить о здобуте політично-національних прав для нашого народу, мусить памятати, що всяка його угода з українським міщанством буде уступкою перед офіціяльною, окріпавленою царською Росією і він повинен дбати, щоби його партія — Українська Соціялдемократична Робітнича Партія — йшла своєю осібною дорогою, найкоротшою до знесеня царських порядків і до здобутя вільної України.

Ми не маємо жадних оборончих обовязків перед Росією. Німецька і австрійська армії є арміями конституційних держав і сього одного вистарчає, щоби ми не проливали крови в оборону царської Росії. Що-ж до виступів декотрих російських соціялдемократів, котрі лякають нас будучим економічним утиском переможної Німеччини, то ми такі „арґументи“ з огидою і обуренем відкидаємо. Ніхто не потрафить так гнітити економічний розвиток Росії, як се робить царське правительство і тому всякий кому ходить о вільний зап економічний розвиток не повинен підпомагати царатові в війні і мусить знати, що поразка царата в війні буде полегшою для поразки його в нутрі держави.

Ітак ми кличемо, як не переставали кликати впродовж довгих років реакції, до підготовчої роботи до нової і останньої боротьби з царським правительством.

Українська соціялдемократія, ворожа до мілітарного морду, який тепер діють над нашим народом, повинна тепер з'єднати всю свою увагу і всі свої сили на те, щоби по всій Україні розкинути зерна революції проти нашого віковічного ворога, проти царату.

„З Боротьби“.

Два відділи розгромлені.

(Враженє з Ферні.)

13-го червня ми поїхали з т. М. Баранюком, секретаром З. О. К., з Колмен до Ферні довідатись, що сталось з арештованими. Коли [illegible] на Міш[illegible] яких 30 [illegible] ів, котрих пр[illegible]ектив. Кобіти пра[illegible] арештованих і плакали, але самі „арештанти“ були спокійні і давались везти себе одному поліcманови. В Ферні ми зайшли до дому, де містив ся відділ. Хата була порожна, т[illegible]ки на підлозі лежав подертий папір. Серце стиснулось від якогось невиразного жалю, так само, як болїло дивлючись на розбиту експльозією майну в Гілкрест. Але тут експльозії не було.

Тут італьянський та анґлійський гірник віддав до арешту 300 своїх братів, щоб побільшити собі „шіфти“ на яких чотири години!

В хаті т. Копелса здибались ми з рештками фернійського відділу. 16 товаришів були в полоні. Лишилось яких десять, тай з них декотрі чекали арешту. З глибоким жалем росповідали про свою біду. Як у них красно поступала орґанізація, як вони мріяли поширити „Р. Н.“, як готувались до представленя, як хтіли набути велику бібліотеку і враз... на тобі! Відділ розгромлено і всі мрії розлетіли ся. Але на проводирів юнії та анґлійських соціялістів не нарікали. Юнійні урядники докладали усіх сил вгамувати чорносотенників і не допустити до такого шкандалю! Та ті хулїґани не дали їм говорити, а консервативний уряд Бр. Колюмбії попер шовіністів. Не тільки забрали усіх гірників з Ферні, які не мали горожанських паперів, але і з околичних трачок, і з Мішел. Мішельський відділ У. С. Д. П. розгромлений чисто! Пішли ми відвідати арештованих. Замкнули їх в великій шопі, де був „скийтинґ-ринк“. Десяток побожних членів з „Салвейшен армії“ за $2.50 з крісами в руках стережуть „Австрияків“. Та ті собі нічого з того арешту не роблять, бо з шопи чути музику і тупотять ноги: гуляють сараки.

Фернійське робітництво здеморалізовано чисто. Пущено пльотки, що „Австріяки“ затопили майну в Нанаймо, що бачили якогось чоловіка з бомбою, що в Росленд піймали якогось „ворога“, котрий мав лист писаний по „австрияцьки“ і т. и. Коли мене впустили до шопи, то всі товариші побігались до дротяної сітки і простягали до мене руки, жалуючи, що не годні мати мітінґу. Я радив їм не журитись, а взятись і вчити соціялізму тих триста темних що замкнені враз з ними. А ми ті, що на волі будемо старатись їх увільнити правною дорогою. Нас розлучила варта. Вийшовши з шопи і глянувши на фернійські гори, спитав своє стурбоване серце: „Де ми? Чи не в Сібіру?“ Сумно, гидко. Пішли до редактора юнійного орґану т. Венета. Жадали, щоб роспочинав протест. Той пустив ся в поясненя воєнного часу... Стара пісня опортуністичних проводирів мало сьвідомих робітників. Радив щоб наші арештовані члени партії з'ужили нагоду на просьвічене темних. Се добре! Але де ж честь нашої партії?! Буржуазії лиш попусти, то вона пічне коли нам на головах тесати! І нагадались мені слова одного Осетина: „Куди підеш? кому скажеж? до короля далеко. а бога нема!“

— „Власними силами!“ комендерував розум!“

Колмен вгамовано.

Погром „Австрияків“ в Бр. Колюмбії мав перенестись і в гірничий дистрікт полудневої Альберти. Уже декотрі брати-юністи в Колмен шепотіли собі по куточках, що треба віддати в руки міліції „ворогів імперії“. Та з Ферні приїхав віцепрезідент 18-го дистрікту В. Ґрейм і на юнійнім мітінґу переконав колменських юністів лишити „Австріяків“ в спокою. Ганьбив хулїґанів у Ферні, котрі недали йому там навіть говорити і котрі своїм шовіністичним поступованем вкрили ганьбою юнійне братерство. П. К.

Вигляд на урожай.

При кінці мая мені довелось переїхати Західну Канаду від Винніпеґу до Едмонтону. Головно на що мені хтілось звернути увагу, то був стан збіжа. Коли відїздив з Винніпеґу, то в Манітобі стояла страшна посуха. Пшениця скрізь виглядала гарна, але вже жовкла від браку дощу.

В Саскачевані збіже виглядало краще, зеленіще і веселіще. Там перепадав дощ. Колиж потяг був в околицях Едмонтону, то там, як звичайно, дощу не треба було чекати. Тяжкі зливи переходили ланами, що хоч скликуй попів, щоб відганяли хмари кадилами. З весни посуха на Заході дала можливість фармерам вчасно засіяти усі землї, і дощі пішли якраз в час. Навіть на полудни від Келґарі перепадають добрі дощі, де минувшого року усе було вигоріло від спеки.

Вигляд на врожай є добрий, і капіталісти не милять ся, коли оцінюють його в 350,000.000 бушлів або $500,000.000. Тільки не кажи гоц поки не вискочиш. Ще не знати, що з тим збіжем буде. Коли не буде спеки, то може пошкодять сло[illegible] ти, град або морози. [illegible] буде все добре, то [illegible] збіжа сего ро[illegible] блять.

Адресар
У. С. Д. П.

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ У. С. Д. П. в КАНАДІ
М. Еремійчук
Секретар У. С. Д. П.
Box 3658 Winnipeg, Man.

ЗАХІДНИЙ ОКРУГ.
(Альберта і Бр. Колюмбія.)
Секретаріят Західного Окружного Комітету.

COLEMAN, ALTA.
Paul Baraniuk Box 158

Адреси секр. відділів

LETHBRIDGE, ALTA.
G. Wyrostyk 738-12th St, A. N.

CANMORE, ALTA.
M. Tkachuk Box 182

BELLEVUE, ALTA.
Відділ У. С. Д. П.
„Wilna Dumka“ P. Bohonosiuk Box 45

COLEMAN, ALTA.
Society „Nadia“ Box 209 T. Gushul.

CALGARY, ALTA.
Karl Dreiseitel
127—6th St. A. S. E. Riverside.

HARDIEVILLE. ALTA.
Widdil „Ochota“.

COL HURST ALTA.
J. SHLEMKO секрет

HAIRY HILL, ALTA.
Victor Dowhaniuk
стара адреса:
SHIPENGE, ALTA.

CORBIN, B.C.
Kost Lemkowicz Box 267

TRAIL, B. C.
Tow. „Promin“ Box 56

NEW MICHEL, B. C.
Anton Kostashuk Box 56

FERNIE, B. C.
Tow. Wolia Box 61.

САСКЕЧЕВАН.

REGINA, SASK.
John Fedorowich, 2105 Shaw St;

МАНІТОБА.

WINNIPEG MAN.
D. Lobaj Box 3658

ELMWOOD, MAN.
Stefan Choronzy Box 143 Loiuse Bridge

BROOKLAND, MAN.
M. Hawryłko
1950 Pacific Ave. Winnipeg. Man

EAST SELKIRK, MAN.
Mike Mytzak

TRANSCONA, MAN.
Alex Moroz Box 208.

ОНТАРІО.

COBALT, ONT,
Michal Shemley Box 596

OTTAWA, ONT,
Тов. „Нове Житя“ 1 Sterling. Ave.
Лука Барилські секретар

TORONTO, ONT.
D. Szewzuk 10 Anderson St.

WELLAND, ONT.
Yakim Pomeychuk Box 1449.

WEST TORONTO ONT.
Dmytro Lozynski Box 281

SAULT STE. MARIE, ONT.
D. Szarabura Box 176

TIMMINS, ONT.
M. Nowak Box 114
Стара адреса South Porcupine Ont.

PORT ARTHUR, ONT.
Tow. M. Sichynskoho
322 — 1st. Ave.

КВЕБЕ[illegible]

MONT[illegible]

PROVINCES OF ONTARIO
TORONTO